

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ครั้งนี้ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและได้ให้ข้อเสนอแนะต่าง ๆ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสถานศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
2. เพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทาที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2553 จำนวน 364 คน (ข้อมูลฝ่ายวิชาการโรงเรียนสาธิตฯ, 2553)
 - 1.2 กลุ่มตัวอย่างในการเก็บรวบรวมข้อมูล
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยประมาณขนาดกลุ่มตัวอย่างจากตาราง Krejcie & Morgan ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% (Krejcie & Morgan อ้างถึงใน สุวิมล ติรกานันท์, 2548: 179) ซึ่งต้องใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 190 คน จากนั้นจะทำการเลือกตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) ซึ่งจะทำให้การสุ่มนักเรียน เพื่อให้ได้ตัวแทนของประชากรที่ทำการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือการวิจัยในการเก็บรวบรวมข้อมูล จำนวน 1 ชุด ประกอบด้วย 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับ เพศ ระดับชั้น เกรดเฉลี่ยสะสม ระดับการศึกษาผู้ปกครอง อาชีพ ผู้ปกครอง รายได้ผู้ปกครอง ซึ่งเป็นคำถามแบบตรวจสอบรายการ (check list) และแบบเติมคำตอบ จำนวน 6 ข้อ

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ประกอบด้วยข้อความเกี่ยวกับปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านครู และปัจจัยด้านสถานศึกษา มีลักษณะเป็นมาตราประมาณค่า (Rating scale) 5 ระดับ ซึ่งวัดความเชื่อมั่นได้ที่ระดับ 0.9358

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อสร้างสมการถดถอยหรือสมการพยากรณ์ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 วิธีการทางสถิติที่ใช้คือ การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression analysis) โดยอาศัยตัวแปรอิสระเป็นตัวพยากรณ์ ซึ่งการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถสรุป ผลการวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านครู และปัจจัยด้านสถานศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ.2551 ของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยด้านนักเรียน ได้แก่ เพศ (x_1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (x_3) เจตคติต่อการเรียน (x_4) และปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ รายได้ผู้ปกครอง (x_6) โดยมีค่าความสัมพันธ์ตั้งแต่ .278 ถึง .360 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยด้านอื่น ๆ

2. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีนัยสำคัญในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ. 2551 (Y) มีอยู่ 6 ตัว คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (x_3) เพศ (x_1) รายได้ผู้ปกครอง (x_8) การดูแลเอาใจใส่ของผู้ปกครอง (x_{10}) การใช้เวลาเพื่อการเรียนรู้ (x_5) และเจตคติต่อการเรียน (x_4) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .632 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) เท่ากับ .400 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 6 ตัวสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 40.0

สมการพยากรณ์ในรูปแบบคะแนนดิบ

$$Y' = 1.788 + .354 X_3 + .321 X_1 + .079 X_8 - .145 X_{10} - .124 X_5 + .097 X_4$$

5.2 อภิปรายผล

จาก ผลการวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ผู้วิจัยขออภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสถานศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ.2551 ของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยด้านนักเรียนได้แก่ เพศ (x_1) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (x_3) เจตคติต่อการเรียน (x_4) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากปัจจัยด้านเพศของนักเรียนถือเป็นสิ่งที่จะสะท้อนถึงการประสบความสำเร็จในการเรียนซึ่งทั้งเพศชายและเพศหญิงนักเรียนจะมีความขยันหมั่นเพียรที่แตกต่างกัน เป้าหมายในการเรียนหรือความสนใจในการเรียนก็แตกต่างกัน ดังนั้นตัวแปรเพศของนักเรียนถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่กระตุ้นทำให้นักเรียนมีความมุ่งมั่นในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิกสัน วังโพธิ์ (2548) ที่ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษา

ปีที่ 6 ประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี คือ ปัจจัยด้านนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ เพศ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ มานะ อัครบัณฑิต (2549) ที่ทำการศึกษาค้นคว้าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแนวทางการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยและคณิตศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษากรุงเทพมหานคร เขต 3 พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ได้แก่ เพศของนักเรียน นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร สุริยา (2551) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ เพศ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนรวมการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติ โดยมีค่าความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 .01 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัญมณี อุตสาร (2552) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 2 พบว่า เพศ เป็นปัจจัยที่ส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรายวิชาคอมพิวเตอร์ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนปัจจัยด้านนักเรียนอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2551 คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (X_3) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้ของนักเรียนในแต่ละวิชาตามหลักสูตรแกนกลางจะขึ้นอยู่กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ซึ่งนักเรียนแต่ละคนจะมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์แตกต่างกันตามความสนใจ ดังที่ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม (Bloom, อ้างถึงใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์, 2548: 91) กล่าวไว้ว่า พื้นฐานของผู้เรียนเป็นหัวใจในการเรียน ผู้เรียนแต่ละคนจะเข้าชั้นเรียนด้วยพื้นฐานที่จะช่วยให้เขาประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ต่างกัน ถ้าเขามีพื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะไม่แตกต่างกัน คุณลักษณะของแต่ละคน เช่น ความรู้ที่จำเป็นก่อนเรียน แรงจูงใจในการเรียน คุณภาพของการสอนเป็นสิ่งที่ปรับปรุงได้ เพื่อให้แต่ละคนและทั้งกลุ่มมีระดับการเรียนรู้ที่สูงขึ้น และยังสอดคล้องกับแนวคิดของ แอทคินสัน ที่กล่าวไว้ว่า ผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะมีความพยายามที่จะทำงานนั้นให้สำเร็จ โดยเปรียบเทียบกับมาตรฐาน ถ้าผลงานสูงกว่าหรือเท่าเกณฑ์มาตรฐานก็ถือว่าประสบความสำเร็จตามความคิดเขา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะขึ้นอยู่กับ 3 องค์ประกอบ คือ (1) ความคาดหวัง หมายถึง การคาดล่วงหน้าถึงผลการกระทำของตน คนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะคาดล่วงหน้าถึงความสำเร็จของงาน (2) สิ่งล่อใจ คือ ความพึงพอใจที่ได้รับจากการทำงาน (3) แรงจูงใจจากความพึงพอใจในการแสวงหาความสุขและหลีกเลี่ยงความผิดหวัง คนเรากระทำการใดก็ย่อมหวังได้รับความสุขความพอใจกับการกระทำ ต้องการความสำเร็จและกลัวความล้มเหลว

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิกสัน วังโพธิ์ (2548) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี คือ ปัจจัยด้านนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพัตรา วยะละนุ (2548) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตอีสานใต้ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษาทั้ง 10 ตัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ ธุระพันธ์ (2551) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระคณิตศาสตร์ ช่วงชั้นที่ 3 ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนบ้านซังวิทยาคม ตำบลหนองแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า (1) ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาระคณิตศาสตร์ ช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร สุริยา (2551) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า ปัจจัยส่วนตัวของนักเรียน ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนรวมการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01

เมื่อพิจารณาปัจจัยด้านนักเรียนอีกปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน คือ เจตคติต่อการเรียน (x_2) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการเรียนรู้ของนักเรียนขึ้นอยู่กับเจตคติที่มีต่อวิชาที่เรียน ถ้าวิชาใดที่นักเรียนชอบก็จะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางเรียนในวิชานั้นดีและอยู่ในเกณฑ์ตามที่หลักสูตรกำหนด ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิเชิต ธรรมรักษ์ (2549) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้แก่ เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรทิพย์ ธุระพันธ์ (2551) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มสาระคณิตศาสตร์ ช่วงชั้นที่ 3 ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนบ้านซังวิทยาคม ตำบลหนองแก้ว อำเภอเมือง จังหวัดร้อยเอ็ด พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสาระคณิตศาสตร์ ช่วงชั้นที่ 3 โดยรวมทั้ง 5 ด้านอยู่ในระดับปานกลาง คือ ด้านเจตคติต่อ

กลุ่มสาระคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรรณทิภา คำพรหม (2551) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาคณะครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์: การวิเคราะห์ถดถอยแบบกำหนดลำดับขั้น พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาคณะครุศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือ ปัจจัยด้านตนเอง ได้แก่ ตัวแปรเจตคติต่อการเรียนรู้

นอกจากนี้ ผลการ ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านนักเรียน ปัจจัยด้านครู ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสถานศึกษา กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง การศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ.2551 ของนักเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับปัจจัยด้านครอบครัว คือ รายได้ผู้ปกครอง (x_0) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการที่จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นนั้น ปัจจัยด้านรายได้ของผู้ปกครองถือเป็นปัจจัยสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งเพราะ นักเรียนโดยเฉพาะในสังคมเมืองอย่างกรุงเทพมหานคร มีความจำเป็นมากที่ผู้ปกครองจะส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้ทั้งภายในสถานศึกษา เช่น การเรียนในโรงเรียนชั้นนำ หรือโรงเรียนที่เป็นทางเลือกเพื่อพัฒนาความรู้ให้บุตรหลาน และการเรียนเพิ่มเติมจากภายนอกสถานศึกษา เช่น การเรียนพิเศษ การเรียนกวดวิชา เพื่อเป็นการเสริมความรู้นอกจากบทเรียนในตำรา หรืออาจจะเรียนเพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาให้กับนักเรียน ดังนั้นการเรียนในลักษณะนี้จึงมีความจำเป็นมากสำหรับเด็กในเมือง จากผลการศึกษาพบว่าสอดคล้องกับงานวิจัยของ นิกสัน วงษ์โพธิ์ (2548) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี พบว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประถมศึกษาสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี คือ ปัจจัยด้านนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ รายได้ของผู้ปกครอง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร สุริยา (2551) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า (1) ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัวของนักเรียน สภาพแวดล้อมทางบ้าน และสภาพแวดล้อมทางโรงเรียน กับคะแนนรวมการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติ พบว่า ปัจจัยสภาพแวดล้อมทางบ้าน ได้แก่ การส่งเสริมด้านการเรียนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับคะแนนรวมการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการศึกษาปัจจัยที่มีนัยสำคัญในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า ตัวแปรที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ. 2551 (Y) มีอยู่ 6 ตัว คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (x_3) เพศ (x_1) รายได้ผู้ปกครอง (x_2) การดูแลเอาใจใส่ของผู้ปกครอง (x_{10}) การใช้เวลาเพื่อการเรียนรู้ (x_5) และเจตคติต่อการเรียน (x_4) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .632 ซึ่งมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) เท่ากับ .400 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 6 ตัวสามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 40.0 จากผลการวิจัยจะเห็นได้ว่านักเรียนที่จะประสบความสำเร็จ โดยมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 ต้องมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในวิชาที่เรียน มีความสนใจเรียนตามความเหมาะสมของเพศ มีผู้ปกครองที่มีรายได้สูงเพื่อมาสนับสนุนการเรียนของนักเรียน นอกจากนี้นักเรียนจะต้องได้รับการเอาใจใส่ที่ดีจากผู้ปกครอง ทั้งการดูแลในด้านการเรียน อุปกรณ์การเรียน การทำการบ้าน และนักเรียนจะต้องเป็นคนที่ใช้เวลาเพื่อการเรียนรู้ มีการแบ่งเวลาการเรียนการทำงาน และเรื่องส่วนตัวอย่างเหมาะสม และอีกปัจจัยหนึ่งที่จะทำให้นักเรียนมีผลการเรียนที่ดี คือ นักเรียนต้องมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนในทุกวิชาทั้ง 8 กลุ่มสาระที่บรรจุในหลักสูตรแกนกลาง ถ้านักเรียนมีปัจจัยต่าง ๆ ตามที่กล่าวมาจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จและมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ซึ่งจากผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัย สุพัตรา วยะยลุน (2548) ที่ได้ทำการศึกษปัจจัยที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักศึกษาโปรแกรมวิชาวิทยาการคอมพิวเตอร์ กลุ่มมหาวิทยาลัยราชภัฏเขตอีสานใต้ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่นำมาศึกษาทั้ง 10 ตัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ปัจจัยที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ทักษะพื้นฐานทางคอมพิวเตอร์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความพร้อมของผู้เรียน การพัฒนาความรู้และเครื่องมืออุปกรณ์ ตัวแปรทั้ง 5 ตัว มีอำนาจในการพยากรณ์ ร้อยละ 69.80 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พิษิต ธรรมรักษ์ (2549) ได้ทำการศึกษปัจจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ในกรุงเทพมหานคร พบว่า ปัจจัยที่สำคัญ 6 ตัวที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ได้แก่ (1) ประสบการณ์การสอนวิชาคณิตศาสตร์ (2) ขนาดของโรงเรียน (3) ความรู้พื้นฐานเดิม (4) อาชีพผู้ปกครอง (5) ความเป็นผู้นำด้านวิชาการของผู้บริหาร (6) เจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ ตัวแปรทั้ง 6 ตัวนี้ร่วมกันทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ได้ร้อยละ 39.10 และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรพรรณทิภา คำพรหม (2551) ที่ได้ทำการศึกษปัจจัย

ที่ส่งผลต่อทักษะการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาคณะครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์: การวิเคราะห์ถดถอยแบบกำหนดลำดับขั้น พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาคณะครุศาสตร์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 3 ปัจจัย ดังนี้ (2.1) ปัจจัยด้านอาจารย์ ได้แก่ ตัวแปรรูปแบบการสอน และสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์กับนิสิตนักศึกษา (2.2) ปัจจัยด้านสื่อการสอน ได้แก่ ตัวแปรเอกสารประกอบการเรียน และแบบฝึกทักษะ (2.3) ปัจจัยด้านตนเอง ได้แก่ ตัวแปรผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเจตคติต่อการเรียนรู้ ร่วมกับอธิบายทักษะการเรียนรู้ของนิสิตนักศึกษาคณะครุศาสตร์ศึกษาศาสตร์ ได้ร้อยละ 32.9

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิธร สุริยา (2551) ที่ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อำเภอเมืองเชียงใหม่ พบว่า ผลการศึกษาปัจจัยที่สามารถพยากรณ์คะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติพร้อมผลการสร้างสมการพยากรณ์คะแนนการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตัวแปรที่สามารถใช้พยากรณ์คะแนนรวมการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติ (Y_0) มีทั้งหมด 8 ตัว ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ (X_5) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู (X_{18}) ความถนัดทางการเรียนด้านภาษา (X_{10}) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (X_9) การส่งเสริมทางการเรียนของผู้ปกครอง (X_{17}) ความถนัดด้านตัวเลข (X_{11}) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา (X_6) ความถนัดทางการเรียนด้านเหตุผล (X_{12}) โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (R) เท่ากับ .933 มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีค่าสัมประสิทธิ์ การทำนาย (R^2) เท่ากับ .871 แสดงว่าตัวแปรทั้ง 8 ตัวสามารถอธิบายคะแนนรวมการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ระดับชาติได้ร้อยละ 87.1

จากการศึกษาครั้งนี้ เมื่อพิจารณาตัวแปรที่ส่งผลต่อการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้เป็นอย่างดี มีทั้งหมด 6 ตัวแปร คือ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เพศ รายได้ผู้ปกครอง การดูแลเอาใจใส่ของผู้ปกครอง การใช้เวลาเพื่อการเรียน และเจตคติต่อการเรียน และยังมีตัวแปรที่ไม่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ เช่น ระดับชั้น วุฒิการศึกษาผู้ปกครอง อาชีพผู้ปกครอง การสนับสนุนด้านการศึกษา วุฒิการศึกษาของครู ประสบการณ์การสอนของครู การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลการเรียน สัมพันธภาพของครูกับนักเรียน หลักสูตร สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอน สภาพแวดล้อมภายในโรงเรียน และการส่งเสริมด้านการศึกษา

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ครูผู้สอนควรมีการจัดการเรียนการสอนที่จะกระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยการใช้เทคนิคการสอนที่ทันสมัย หลากหลาย และเหมาะสมกับสภาพแวดล้อมในปัจจุบัน

5.3.2 สถานศึกษาควรให้ความสำคัญต่อการจัดบรรยากาศภายในโรงเรียนที่จะทำให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้

5.3.3 ควรมีการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเป็นรายวิชา เพื่อนำผลการศึกษามาแก้ไขหรือพัฒนานักเรียนเป็นรายบุคคล

5.3.4 การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงปริมาณเท่านั้น ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพเพื่อจะได้ผลการวิจัยที่ลึกและสามารถนำไปปรับปรุงและการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ